HÅLLEN FASTET!
HERREN KOMMER!

PIETISTEN

ORGAN FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS
INRE MISSION

N:r 8. | Ansvarig utgivare: P. WALDENSTRÖM | Den 22 april 1910 | Pris pr år: På posten ...... kr. 1.50 På Expeditionen » 1.25 | 69 årg.

Innehåll: En evangelii tjänare, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Den kristna församlingen, 8, av P. W. — Som en brand, ryckt ur elden, av C. J. Johansson. — Hur en lidande gammal broder ser saken. — P. Pehrling, av P. O. Nyberg (med porträtt). — Från redaktion och expedition. — Från Styrelsens sammanträde. — En viktig sak, av K. J. Gustafsson. — Uttalande angående bönehusens upplåtande för annat än religiösa ändamål. — Svar på brev, av P. W. — Det går sakta, av P. W. — Lyckan finnes hos Jesus, av K. Andersson. — Från verksamhetsfältet. — För söndagsskolan: Textutredningar av Johannes Norborg och J. B. Gauffin. — Annonser.

En evangelii tjänare.*

— — *Vars tjänare jag har blivit enligt gåvan av den Guds nåd, som har blivit mig given enligt hans makts verkan. Åt mig, den allra ringaste av alla heliga, har denna nåd blivit given, att för hedningarna förkunna evangelium om Kristi outgrundliga rikedom.* Ef. 3: 7, 8.

För Paulus fanns ingenting högre eller härligare i världen än evangelium. Inom detsamma rörde sig hela hans liv. Det var källan till hans tro och frimodighet, till hans hopp och glädje, till hans kärlek och nitälskan. Han visste av erfarenhet både på sig själv och på andra, att det var en Guds kraft till frälsning för var och en, som trodde. Och vad kan vara viktigare för en människa än hennes frälsning? Vilket ämbete kan vara viktigare än det, som har till uppgift världens frälsning?

Sedan Paulus mottagit ämbetet att predika evangelium, så ägnade han all sin lekamliga och andliga kraft däråt. Han beslöt, såsom han själv i 1 Kor. 2: 1 säger, att intet annat veta än Jesus Kristus och honom korsfäst. Kom någon och ville tala med honom om annat, så sade han: »Jag vet icke något annat, än att Jesus är kommen i världen, att han är korsfäst, död och uppstånden. Därtill inskränker sig hela mitt liv. Jag har icke tid eller lust eller kraft för något annat.»

Det är icke bara för en apostel utan för var och en troende en viktig sak, att han förstår, vad som är hans kallelse, samt vet att samla sin kraft och sin verksamhet därpå. Det duger icke för en människa att ägna sig åt allt och vara med över allt, där en god verksamhet är å färde. Därigenom *förspiller* hon sina krafter och kan icke uträtta, vad hon annars skulle kunna göra. Därför är det, som sagt, nödvändigt, att hon koncentrerar sig, såsom man säger, d. v. s. samlar sin kraft på det, som hon finner vara sin kallelse. Har du alltså en kallelse, så koncentrera din kraft på den. Då kan det bli något verkligt resultat därav.

Så hade aposteln Paulus gjort. Om någon kommit till honom och sagt: »Paulus, här är en förening bildad för det ändamålet, här en annan för ett annat ändamål, här en tredje, en fjärde, en femte förening. Alla avse goda saker, du borde vara med därom», så hade han säkert svarat: »Var du med om det, ifall du känner det såsom din uppgift, jag har *en* sak, *min* sak, och det är att predika Jesus Kristus, den korsfäste. Därtill inskränker sig mitt vetande och min verksamhet.» Därför kunde han också uträtta något.

Detta kan behöva påpekas, särskilt i en tid sådan som den närvarande, då många kristna sprida sina krafter åt alla möjliga håll, så att resultatet av deras gåvor och verksamhet blir ungefär lika med noll. Och det kan ju icke bli annat. En människa duger icke till allt, har icke kraft och gåvor till allt och är icke av Gud satt till allt.

---

* Vid dessa betraktelser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

Att Paulus blivit evangelii tjänare, det har, säger han, skett *enligt gåvan av den Guds nåd, som blivit mig given.* Guds nåd har gjort mig till detta. Guds nåd har satt mig till detta. Och i detta skall jag förbliva, såsom om ingenting annat funnes till att tänka på eller verka för. Tänk, vilken kraft sådan bestämdhet har med sig! Bed därför Gud, även du, vem helst du må vara, att han visar dig, vad han givit dig för uppgift att fylla, och bliv så i dessa stycken.

En man kom till Jesus en gång för att få hans hjälp i en arvstvist. Men Jesus svarade avvisande: Människa, vem har satt mig till domare eller skiftare över eder? Såsom ville han säga: »Gå till dem, som ha med dylika saker att göra. Till mig må de komma, som vilja bli frälsta.»

Låt oss följa hans exempel. Så gjorde Paulus. Han såg icke åt höger och vänster, utan han såg rakt fram. Och vad han uträttade, därom säger han: Jag har mer arbetat än de alla, dock icke jag utan Guds nåd, som är i mig (1 Kor. 15: 10). Han förnekade icke, vad som skett genom honom. Men han berömde sig icke däröver, som om det varit hans eget verk. Han visste, att det var Guds nåd, som verkat det i och genom honom, den nåd som blivit honom given, såsom han här säger. Det ligger ingen ödmjukhet däri, att du säger: »Nej, jag kan ingenting göra, jag duger ingenting till.» Gud har inga barn, åt vilka han icke har givit gåvan att uträtta något. Om du har fått en gåva och genom den kunnat uträtta något, så förneka det icke utan gläds däråt och tacka Gud därför, vetande att det är alltsammans Guds nåd.

Om denna nåd säger Paulus här vidare, att den blivit honom given *enligt Guds makts verkan.* Därvid tänker han utan tvivel på, vilken utomordentlig nådens kraft och verkan det var, när Gud icke blott omvände honom, den oförsonligt bittre fariséen Saulus, utan också kallade honom till apostel. Ja, det var väl ett av de största under, som skett på detta område. Det är icke så stort under, kan man säga, att en i synd förfallen usling lär känna sina synder och blir mottaglig för evangelium, som det är, att en farisé blir omvänd, en farisé som icke vet med sig annat än gott, som träder fram och säger: enligt den rättfärdighet, som är av lagen, är jag ostrafflig (Fil. 3: 6), jag är icke såsom de övriga bland människorna, rövare, orättfärdiga, horkarlar eller ock den där publikanen; jag fastar två gånger i veckan och giver tionde av allt, vad jag förvärvar (Luk. 18: 11 f.). Men ändå större under än detta är det, att en farisé *av Sauli sort* blir troende, han som icke bara var en självrättfärdig farisé, utan som tillika var så nitisk för, vad han ansåg vara den rätta läran och gudstjänsten, att han intill blods förföljde dem, som voro avfällingar. Men detta under skedde det också. Och det sker ännu i dag, Gud vare lov! Under, stora under ske.

Jag fick här om dagen ett meddelande från en stad i mellersta Sverige, där en märklig väckelse har brutit ut. Där hade det bl. a. hänt, att s. k. ungsocialister, förfärligt bittra människor, som kommit till sammankomsterna bara för att störa, häda och förbanna, böjde sig ned för Jesus och mottogo honom. Ja, sådant kan hända. Låtom oss icke förtvivla. Låtom oss icke uppgiva hoppet om någon.

I en av Sveriges nordligare städer verkar nu såsom en av våra ivrigaste evangelister en man, som för några år tillbaka var den argaste ungsocialist och icke visste, vilka grova ord han skulle gripa till för att smäda. Låt oss därför icke förtvivla. Nej, mod och frimodighet och tro till Guds nåd, det giver kraft.

Paulus glömde aldrig, vad han hade varit. Det var mot bakgrunden av detta, som Guds nåd blev så stor för honom. Därom säger han själv: Jag är den förnämligaste bland syndare, men mig är barmhärtighet isynnerhet vederfaren; i högsta grad vederfaren, dem till exempel, som framdeles skola bliva troende (1 Tim. 1: 15). Se tillbaka på Paulus! Om jag säger till en bedrövad och nästan förtvivlad syndare: »Visst kan du bli frälst, jungfru Maria blev ju frälst», så svarar han: »Nämn icke henne på samma gång som mig. Det är ingen likhet mellan oss.» Tager jag då ett annat exempel och säger: »Jo, nog kan du bli frälst, aposteln Johannes blev ju frälst», så svarar han åter: »Nämn icke honom, det är ingen tröst för mig.» Men säger jag: »Se på fariséen Saulus, denne försmädare och förföljare, denne fanatiker, som utgöt de heligas blod och njöt, när han såg, hur de marterades — han blev frälst, Guds nåd räckte till även för honom» — då ljusnar det. Ja, det kan vara något; då kommer han i det rätta sällskapet. Den nåd, som frälste fariséen Saulus, den vågar han att taga till sig.

Paulus tillägger nu vidare: *Åt mig, den allra ringaste av alla heliga, är denna nåd given.* Han kallar sig här icke bara den ringaste bland alla apostlar, såsom han gör i 1 Kor. 15: 9, utan den ringaste bland *alla Guds helgon.* Märk, huru han, trots känslan av sin djupa ovärdighet, dock räknar sig till helgonen. Det gör han med rätta. Ty alla troende äro genom tron uttagna ur världen för att tillhöra Gud. De äro hans heliga. Det ringaste och ovärdigaste helgon är dock ett helgon. Detta är ju en skön och hög titel. Och varför skulle vi avsäga oss den? Om någon är baron, varför skulle han avsäga sig den titeln? Om någon är prins, varför skulle han avsäga sig den titeln? Sammalunda om någon är Guds barn och helgon, varför skulle han avsäga sig den titeln? Aposteln titulerar de troende *Guds utkorade helgon och älskliga* (Kol. 3). Och det må vara titlar, som överväga allt, vad jordiska konungar och kejsare kunnat hitta på. Låt oss vara glada och tacka Gud för dem.

Mig, den ringaste bland alla heliga, är denna nåd given *att bland hedningarna förkunna evangelium om Kristi outgrundliga rikedom.* Paulus betraktade det såsom en Guds nåd, att han fick förkunna evangelium för hedningarna. Så böra även vi betrakta saken. Det är icke bara en *plikt,* som åligger en missionär, utan det är en Guds *nåd,* som är honom given. När någon går ut i hednavärlden att såsom missionär predika evangelium, så må han över porten till sin bana skriva: Åt mig har denna nåd blivit given att för hedningarna förkunna evangelium.

Men är icke den nåden given även åt oss andra? Jo visst, om än icke i samma mening. Var gång du kan offra något för missionens heliga sak, så må du säga: Mig är den nåden given att också få vara med och hjälpa till, att evangelium blir förkunnat bland hedningarna. Ja, det är en nåd det också, en stor nåd. Men är det icke hellre en *god gärning?* Jo, även det, men alla goda gärningar äro Guds nådegåvor. Ty vi äro Guds verk, skapade i Kristus till goda gärningar, vilka Gud förut berett, att vi skola vandra i dem (Ef. 2). Gud är den, som verkar både vilja och gärning för sitt välbehags skull (Fil. 2: 13).

Således: om du kan göra någonting, och alltid kan du något, på det att evangelium må bli predikat i världen, så gör det och tacka sedan Gud därför; ty det är verkligen en stor Guds nåd, att du fått göra det. Och denna nåd är en nåd i dubbelt mått. Ty på samma gång din gärning är Guds verk, en gåva av hans kraft, så vill Gud även framdeles både här i tiden och i evigheten *löna* dig därför, alldeles som om den icke vore någon nåd utan vore din egen gärning och förtjänst. Så översvinnelig är nu Guds nåd.

Låt oss alltså vara med och hjälpa till. Ack, om vi förstode denna sak rätt! Hur viktigt och hur saligt skulle det icke då bli för oss att löpa Guds budords vägar och bedja: Herre Gud, min Fader, visa mig, vad jag skall göra, och giv mig nåd att göra det.

Förkunna evangelium *om Kristi outgrundliga rikedom,* säger aposteln. Ja, denna rikedom är något, som vi icke kunna fatta. Hur outgrundliga äro icke Guds gåvor och vägar! När vi ha förstått så mycket, som ett människoförstånd förmår att fatta, så äro vi knappast komna till begynnelsen. När vi tänkt oss det högsta, det härligaste om Kristi rikedomar, äro vi ännu så långt från verkligheten, som om jag för mitt barn med blyertspennan ritar upp en rundel och säger: »Det här är solen.» Vad intet öra hört och intet öga sett och i intet människohjärta är uppstiget, det har Gud berett dem, som älska honom. Gud talar därom i sköna och härliga bilder, på det vi skola få någon föreställning om Kristi rikedom. Men alla dessa föreställningar äro så långt från verkligheten, som himlen är långt från jorden. Vad skall det då icke bli, när vi en gång få se det, icke såsom en främmande härlighet och rikedom, utan såsom just den härlighet och rikedom, till vilken vi själva äro arvingar. Det blir någonting det!

I denna stora nåd att predika evangelium om Kristi outgrundliga rikedom kunna vi således alla vara meddelaktiga. Låt oss därför hålla oss framme och icke försumma vår andel. Låt oss bedja Gud om nåd att få det riktigt in i hjärtat, att det verkligen är nåd, en stor nåd icke bara mot dem, som vi göra det åt, utan även mot oss, som få göra det.

När god gärning sker, så kan den väl lända dem till välsignelse, mot vilka den göres. Men den största välsignelsen blir alltid dens, som gör den goda gärningen. En gammal grekisk filosof sade: »När orätt sker, är det icke den, som orätt lider, utan den, som orätt gör, som lider den största skadan.» Så kunna vi ock säga: »När gott sker, är det icke den, som gott mottager, utan den, som gott gör, som skördar den största vinsten.» Så har Gud ordnat det.

Kristi rikedom är *outgrundlig.* Och den visar sig outgrundlig i var och en, som omvänder sig. Här blir en gammal man, som vandrar på gravens brädd, omvänd. Vad vållar det? Kristi outgrundliga rikedom. Där är en skara ungdom, som salig i tron sjunger Guds lov. Vad är orsaken? Det är Kristi outgrundliga rikedom, som de erfarit genom evangelium. Där var en drinkare, en sköka, en försmädare, en förfallen usling, där en farisé, som blevo omvända och nu fröjdas i levande Gud. Vad har verkat det? Det är Kristi outgrundliga rikedom. Ingenting annat. Här komma underrättelser om hedningars omvändelse i Asien, i Afrika och annorstädes. Överallt är det Kristi outgrundliga rikedom. Men du behöver icke gå utom egna dörrar — din egen, din makas, ditt barns omvändelse — vad är det annat än en frukt av Kristi outgrundliga rikedom? Och hela ditt liv för resten, rannsaka och se: är det icke fullt av Guds och Kristi outgrundliga rikedom? Jo, förvisso. Allt vad jag äger och har: hälsa, föda, kläder, hus och hem, frid med Gud och allt annat, ja, det är idel Kristi outgrundliga rikedom.

Och det är en rikedom, som aldrig förminskas. Ty då vore den utgrundlig. Men den förminskas aldrig. Jordiska ägodelar förminskas undan för undan, till slut rinna de bort såsom vatten i sanden. Men Kristi outgrundliga rikedom var för tusen år sedan densamma, som den är i år, och tusen år härefter skall den vara densamma, som den är i dag. Såsom den hjälpte publikanen, skökan, fariséen, den eländige rövaren på korset in i himlarnes rike, så skall den göra intill dagarnes ände. Och himlarnes rike skall sedan i evighet genljuda av lov och pris och ära, icke över våra gärningar, utan över Kristi outgrundliga rikedom.

Herre Gud, välsigna ditt ord på oss! Giv oss en rätt insikt i din oändliga nåd och lär oss förstå, hur bottenrika vi äro, när vi äro delaktiga i Kristi outgrundliga rikedom. Amen.

P. W.

TILLEDNING
VID BIBELSTUDIUM OCH BIBELSAMTAL.

Rom. 9: 19—26.*

När Paulus i vers 18 hade sagt, att Gud förbarmar sig över, vem han vill och förhärdar vem han vill, så låg den invändningen nära till hands: »Om han vill förhärda oss, vem kan då hindra det? Men då är det icke vår skuld. Varför förebrår han oss då ännu? Vem kan stå emot hans vilja?» Denna invändning låter mycket naturlig, men

---

* Vid dessa uppsatser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

Paulus faller icke undan för densamma. Dock löser han icke heller strax den svårighet, som ligger i den framställda frågan, utan skär av henne i stället till en början, då han i v. 20 framhåller, huru otillbörligt det är, att det skapade reser sig upp mot Skaparen för att tvista med honom på ett sådant sätt. Ve den, som tvistar med sin Skapare, en skärv bland jordens skärvor. Kan leret väl säga till den, som formar det: Vad gör du? Och kan ditt verk säga om dig: Han har inga händer? Ve den, som säger till sin fader: Varför avlade du och till kvinnan: Varför födde du? (Es. 45: 9 f.).

v. 21. Aposteln skärper i denna vers ännu mera, vad han sagt i den föregående. Krukomakaren gör det ena käril till ära, d. v. s. att användas till gudstjänstligt bruk, det andra till vanära, d. v. s. till upptagande av orenlighet. Samma frihet som krukomakaren har att av leran göra käril, för vad ändamål han vill, samma frihet har Gud att över alla sina skapade varelser bestämma, vad de skola vara till. Om han bestämmer, att Isak och icke Ismael skall vara löftets arvinge, om han bestämmer, att Esau skall vara träl åt Jakob, om han bestämmer, att Farao ännu skall leva, på det han på honom må bevisa sin makt o. s. v., då har ingen varelse någon rättighet att tadla honom därför. — När Paulus på detta sätt framhåller Guds oinskränkta makt över allt skapat, så gör han det naturligtvis, såsom vi ock förut framhållit, under den vissa förutsättningen, att hos Gud icke finnes något godtyckligt eller annars syndigt. Ty funnes hos honom något sådant, då skulle utan tvivel de skapade varelserna vara berättigade att ställa honom till rätta. Men Guds väsens helighet utgör en fullkomlig borgen för, att alla hans handlingar äro rättfärdiga, även de, som för oss äro allra mest oförklarliga.

Bilden av leret och krukomakaren är vanlig i det Gamla Testamentet. Så säger profeten Esaias i kap. 64: 8: Men nu, o Herre, är du vår Fader, vi äro leret, och du är den, som har format oss, alla äro vi din hands verk. Läs ock Jer. 18: 6.

v. 22. Meningen är ofullständig. Aposteln vill säga: Vad har människan att säga eller klandra, ifall Gud, då han vill visa sin vrede och kungöra sin makt, likväl i mycken långmodighet fördragit vredens käril? o. s. v. Om han, i stället för att begagna sin makt till att genast fördärva sina fiender, tvärtom i stort tålamod fördragit dem till en tid, hur skulle det kunna giva anledning till att processa med Gud?

Med vredeskärilen menar aposteln här de otrogna judarne. Han kallar dem käril med anledning av den nyss använda bilden, och vredeskäril, emedan de äro hemfallna åt Guds vrede. Men det äro de till följd av sin fiendskap emot honom. Dock i stället för att låta vreden omedelbart gå över dem, har Gud i stor långmodighet fördragit dem för att giva dem tid till sinnesändring (Rom. 2: 4), eller för att i motsatt fall äntligen bevisa sin makt på dem, på det att alla må se, vad slut den har att vänta, som trotsar honom. Läs därom Frälsarens märkliga ord i Luk. 13: 1—5.

Att vredeskärilen voro *färdiga* till förtappelse, det betyder, att dessa mot Kristus fientliga judar genom sin ondska voro mogna för förtappelse. Gud hade ännu fördrag med dem. Denna fördragsamhet skulle dock ha en ände. Läs Matt. 23: 32—35.

v. 23. Guds långmodighet med vredeskärilen har även haft till ändamål, att Gud skulle kungöra sin härlighets rikedom över barmhärtighetskärilen. Med Guds *härlighets* rikedom menar aposteln rikedomen av Guds härliga nåd. Det kan man se av motsatsen mot den Guds vrede, som omtalas i v. 22. Guds härlighet eller majestät är sammanfattningen av alla hans egenskaper och framträder i alla hans gärningar. Vilka gärningar, som på varje ställe avses, det måste sammanhanget avgöra.

Med barmhärtighetskärilen menas alla de människor, om vilka Gud förutsett, att de skola varda troende, och som han därför i barmhärtighet förut bestämt till härlighet. Guds fördragsamhet mot de ogudaktiga, som trotsa honom, och som skola gå förlorade, har en stor betydelse även för de troende. Ty om Gud läte domen inbryta över den ogudaktiga världen, så hade han ingen tid vidare att på barmhärtighetskärilen bevisa sin härlighets rikedom till deras frälsning. Se 2 Petr. 3: 9. Läs ock särskilt 1 Mos. 18: 20—32.

Vilka han förut har berett till härlighet. Barmhärtighetskärilen har *Gud* berett till härlighet, men vredeskärilen äro icke *av honom* beredda till förtappelse. Deras förtappelse är den mogna frukten av deras egen otro. Den är därför deras egen skuld, trots Guds stora långmodighet, som velat deras sinnesändring och frälsning. Se kap. 2: 4. Att Gud förut berett barmhärtighetskärilen till härlighet, vill säga, att han genom sin förekommande nåd gjort dem mottagliga för den härlighet, som han bestämt åt dem. Denna förberedelse kan framträda mer eller mindre tydligt. Se t. ex. Kornelius exempel i Apg. 10. Men varhelst en människa blir omvänd, där har i alla fall en sådan förberedande verksamhet försiggått.

v. 24. Sedan Gud sålunda förutberett dem, som han förutsett skulle bliva troende, så har han även kallat dem. I kallelsen inbegriper aposteln även omvändelsen. I hans språkbruk menas nämligen överallt med kallelsen det nådeverk, som består däri, att Gud genom sin kallande nåd drager människor till sig. Läs 1 Kor. 1: 9—24, 7: 15—17 f., Gal. 1: 6, Ef. 4: 4, Kol. 3: 15. Aposteln framhåller med eftertryck, att barmhärtighetskärilen äro icke allenast de troende av judarne utan även av hedningarne. Och han bekräftar detta genom att anföra profeternas utsagor.

v. 25. Profetian syftar egentligen på Israels 10 stammar, som Gud förkastat och icke vidare betraktar såsom sitt folk, men som han åter skall förbarma sig över. Men Paulus tillämpar henne på hednafolken, som, i likhet med de förkastade 10 stammarne, voro icke Guds folk och icke älskade. Petrus använder profetian på samma sätt i 1 Petr. 2: 10.

v. 26. Denna vers är hämtad från Hosea 1: 10. Med rummet menar profeten Palestina. Det var där, som Gud sade till Israels stammar, då han gav dem till spillo åt assyrierna: I ären icke mitt folk. Men Paulus tillämpar ordet på hednavärlden. Därute i hednavärlden hade Gud till folket sagt: I ären icke mitt folk. Och det hade han sagt därigenom, att han lämnade dem att gå sina egna vägar. Men de äro icke oåterkalleligt förkastade. Genom evangelium skall en stor skara av dem bliva den levande Gudens barn. Läs Upp. 7: 9—17.

Att Gud kallas den levande Guden, det sker i motsats mot hedningarnes avgudar, som äro döda gudar.

P. W.

Den kristna församlingen.

8

Det är en mycket vanlig invändning, som jag mött, när jag talat om denna sak. Man har frågat: »Menar du då, att alla församlingar i Sverige skola sluta sig till Svenska Missionsförbundet eller gå upp i detta?» Därpå svarar jag nej. Svenska Missionsförbundet är intet *kyrkosamfund* utan ett *missionsförbund,* d. ä. en förening av kristna församlingar för gemensam missionsverksamhet. Missionsförbundet har ingen kyrklig myndighet över de enskilda församlingarna, deras predikanter, bönehus, församlingsordning eller några deras inre angelägenheter. Genom sin styrelse mottager och förvaltar det i missionens intresse penningemedel, som från dem insändas, samt ombesörjer den gemensamma missionens angelägenheter — allt i överensstämmelse med de beslut, som församlingarna själva vid de årliga generalkonferenserna fatta genom de ombud, som de ditsända. Låtom oss därför icke med en sådan invändning som den ovan nämnda blanda bort den viktiga sak, som här är tal om.

Detta för oss nu in på en annan fråga, vars vikt bör vida mer behjärtas, än som vanligen sker. *Nya Testamentet vet icke av något, som heter kyrkosamfund.* Det vet endast om *församlingar*. Apostlarna tala aldrig om ett *samfund av församlingar,* där församlingarna äro underordnade samfundet. Paulus antyder aldrig någon tanke på att t. ex. förena församlingarna i Galatien till ett galatiskt kyrkosamfund. Aldrig heller församlingarna i Grekland eller annorstädes. För honom är varje församling fristående. Likaså för de övriga apostlarne. Församlingarna stodo i broderlig förbindelse med varandra, en förbindelse som i begynnelsen förmedlades huvudsakligen genom apostlarne och deras medhjälpare. På samma gång som de, var på sin plats, »kämpade för evangelii tro» (Fil. 1: 27), bidrogo de ock till evangelii vidare utbredning genom att med penningemedel understödja apostlarne och andra missionärer, men någon dem förenande samfundsmyndighet visste de icke av. En sådan fråga som denna: »Till vilket kyrkosamfund hör den eller den församlingen?» — en sådan fråga var för dem fullkomligt obegriplig. Tillvaron av kyrkosamfund är någonting lika obibliskt som tillvaron av församlingar med kristet namn, inom vilka det icke finnes rum för kristna på den grund, att de äro kristna och ingenting annat. Den *bibliskt kristna* församlingen frågar den, som söker inträde däri: »Är du *kristen?*» Sektförsamlingen frågar: »Är du lutheran?» — »Är du baptist?» »Är du metodist?» o. s. v. Är han icke detta, så finnes icke rum för honom inom den församlingen, han må för övrigt vara den frommaste, varmaste, allvarligaste *kristen.* Ett kyrkosamfund handlar på samma sätt gentemot församlingar. Ett luterskt kyrkosamfund kan icke inom sig giva rum för andra än luterska församlingar, ett baptistiskt icke för andra än baptistförsamlingar o. s. v. *Varje särskilt* kyrkosamfund står vid sidan av de andra och har därför alltid (samt *måste* hava) något, som avgränsar detsamma gentemot de övriga. Evad dessa gränser äro mer eller mindre trånga eller vida, så finnas de där alltid. Huru *orimligt* detta är, från kristlig synpunkt sett, det bör väl vara självklart för var och en, som läst Frälsarens bön i Joh. 17.

Vad vi behöva, det är alltså icke kyrkosamfund, till vilka församlingar kunna sluta sig, utan *fria* kristna församlingar oberoende av varje överordnad samfundsmyndighet, öppna för alla, som äro kristna. Sedan må dessa församlingar dels enstaka, var på sin plats, verka för själars frälsning, dels i förening *gemensamt* bedriva mission på avlägsnare orter både inom landet och ute i hednavärlden. Dylika av församlingar bestående missionsföreningar kunna då bildas på grund av olika praktiska hänsyn, t. ex. olika lokala förhållanden, olika missionsfält o. s. v. Föreningarna må även, där så är nödigt, för att giva större styrka åt missionsarbetet, inbördes förena sig till större förbund.

Detta är nu icke något i luften svävande program. Det är en teckning av en naturlig, på äkta kristlig grund vilande utveckling, *på vilken vi redan hava belysande exempel i vårt land*. Den frikyrkliga rörelsen i Sverige kan delas i två stora huvudgrenar: den ena som haft sitt upphov från utlandet, den andra som vuxit upp självständigt utan främmande inverkan. Till den förra höra baptismen, metodismen, adventismen, plymutismen och frälsningsarmén. Ingen av dessa har vuxit upp på svensk mark såsom frukt av Guds ords studium. De äro allesammans *importerade från England eller Amerika genom engelsk-amerikansk agitation med engelsk-amerikanska penningar,* av vilka de ännu delvis bero. Den senare stora huvudgrenen består av de s. k. frikyrkliga missionsföreningarna eller friförsamlingarna. De ha framgått såsom frukt av en alldeles självständig, inhemsk andlig utveckling, fullkomligt oberoende av utländsk agitation och utländska penningar. De äro varken luterska, baptistiska, metodistiska, o. s. v., utan rätt och slätt *kristna* församlingar, vilka medgiva medlemskap åt var och en, *som tillhör Kristus,* utan avseende på om de i varjehanda lärofrågor hysa luterska, reformerta, baptistiska, metodistiska, adventistiska eller andra åsikter. Och utvecklingen har visat, att det går och går bra. Det finnes intet samfund, vars församlingar äro mer skyddade för inre slitningar än dessa samfundslösa församlingar.

Huru litet samfundsband, samfundsprinciper och bekännelser förmå att skydda för slitningar, det visar just nu schismen inom Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, där man å ömse sidor på det skarpaste åberopar sig på den luterska bekännelsen.

Men vi återkomma till de frikyrkliga församlingarna. I början var deras frikyrklighet mycket inskränkt. Men *fröet* låg där, ofta omedvetet för dem själva. Så småningom började de att till inbördes stöd samt för att kunna bedriva en kraftigare mission, förena sig efter lokala förhållanden — vilket låg närmast — i länsföreningar, av vilka somliga antogo namnet Ansgariiföreningar. Dessa voro inga kyrkosamfund utan helt enkelt förbund av församlingar för mission, alltså *missionsförbund*, men inskränkte sig till sin organisation inom vissa provinsområden. Ingen av dem var i stånd att upptaga egen hednamission. Alla stodo de därför i begynnelsen såsom medlemmar av ett större hela landet omfattande missionsförbund, nämligen Evang. Fosterlandsstiftelsen. När på 1870-talet det frikyrkliga fröet hos somliga av dem utvecklat sig till brodd och delvis till ax, så föll Fosterlandsstiftelsen på den olyckliga idén att från sig utesluta dessa, icke därför att de voro avfallna från Gud, utan därför att de ansågos icke vara riktigt luterska och kyrkliga. Stiftelsen tiltagnade sig därvid en *kyrkosamfundsmyndighet*, som blev ödesdiger. Det var då, som de uteslutna bildade *Svenska Missionsförbundet*. Men lika litet som Ansgariiföreningarna voro några kyrkosamfund, lika litet blev Sv. Missionsförbundet ett sådant. Det blev *ett hela landet omfattande missionsförbund, bestående av enskilda församlingar och länsföreningar, som ville förena sina andliga och ekonomiska krafter för att bedriva gemensam kristen inre och yttre mission, obunden av kyrkosamfundsskrankor.* Huru Svenska Missionsförbundet sedan utvecklat sig på denna breda, demokratiska, sant bibliskt-kristliga bas, det ligger nu för öppen dag. Må Gud genom sin Ande fortfarande få leda det så.

P. W.

Som en brand, ryckt ur elden.

Av *C. J. Johansson*, fattigmissionär.

Jag vill till Guds och vår Frälsares ära samt till uppmuntran för dem, som år efter år med rikliga bidrag understödja fattigmissionen, meddela något från min verksamhet som fattigmissionär i Stockholm. Det, som jag nu vill berätta, rör sig om tvenne djupt sjunkna drinkares räddning från lastens olyckliga väg.

En av dem var från min egen hembygd. Han kom i tidiga år till Stockholm, lärde sig ett gott yrke och hans framtid log mot honom ljus och lovande. Genom dåliga kamraters inflytande kom han tyvärr snart in på dryckenskapens väg. Hans unga hustru och de små lämnades mer och mer åt sig själva, och fattigdomen och nöden gjorde sig bofasta i deras hem.

Den stackars mannen hade fallit i rövarehänder. Det var nödvändigt, att något gjordes för hans och familjens räddning. Jag förnam i mitt inre en maning att besöka familjen för att vittna om Jesus, som kommit i världen för att uppsöka och frälsa det förtappade. Jag gick därför dit, lämnade dem en bibel och någon hjälp till deras uppehälle. I flera år besökte jag sedan denna familj vecka efter vecka, men utan att se någon frukt av mitt arbete. Mannen tycktes bli allt mer förhärdad och gudlös och mottog allt djupare intryck av fritänkare och hädare, med vilka han var i beröring. Han förbjöd mig till slut att vidare gå dit, ty någon bibelläsning ville han icke mer höra. Men jag fortsatte dock att bedja för honom; därifrån kunde han ju icke hindra mig. Och bönen är ett verksamt medel att öppna stängda hjärtedörrar.

Snart insjuknade mannen mycket svårt. Då sände han bud efter mig.

Jag gick dit. Och då jag frågade, varför han sänt bud efter mig, svarade han: »Jag känner mig så förfärligt orolig, om jag skall dö nu».

Jag svarade: »Min käre vän, jag kan icke trösta dig, om jag icke får läsa bibeln för dig.»

»Ja, läs för mig», sade han, »det är ju så många, som blivit omvända, som påstå sig ha blivit det genom det de läst i bibeln.»

Jag fick läsa och bedja för honom. Han blev berörd av ordet, som tycktes verka sinnesändring hos honom. Och sedan han blivit frisk, gick han ofta och hörde Guds ord.

På grund av dåliga kamraters lockelser kom han emellertid åter in på syndens breda väg och blev nu värre än någonsin förut. Han flyttade med sin familj från Stockholm, hade arbete vid den ena fabriken efter den andra i landet, arbetade några månader på varje plats men började inom kort dricka och leva vilt, körde ut hustrun och barnen mitt i kalla vinternatten. Stundom misshandlade han i fyllan och villan sin stackars hustru ganska hårt.

Efter mycket flackande hit och dit kom han med familjen tillbaka till Stockholm igen.

Det var sex veckor före jul. Hans hustru kom gråtande till mig och bad mig hjälpa dem. Mannen och det ena barnet lågo insjuknade på golvet i den eländiga bostaden, ty någon sängplats fanns ej. Familjen bodde i ett gammalt sommarlusthus i södra delen av staden. De voro nu till ytterlighet utarmade. Jag skaffade en soffa, sängkläder, två stolar och diverse matvaror, och bad en åkare köra dit med dessa gåvor.

Denna kärleksbevisning grep mannen djupt. Efter denna dag fick han aldrig mer någon ro i synden. Han lovade att aldrig supa mer. Mannen tillfrisknade och fick arbete på en fabrik. Allt gick väl, då han nu var nykter och snäll. Men när julen kom, blev begärelsen honom ånyo övermäktig. Han köpte hem tvenne liter spritdrycker. Han smakade det emellertid endast på julafton. Sedan gick han orolig hela julen. Natten till nyårsdagen blev det för honom en svår inre kamp, som slutade därmed, att han överlämnade sig åt Gud sin frälsare. På nyårsdagen kom han till mig. Glädjen strålade från hans ögon, och han berättade, att han blivit Guds barn. »Jag fick frid med Gud i dag på morgonen», sade han, »men jag har haft en förfärlig natt. Tack för allt det goda, du gjort, och all kärlek, du bevisat mig och de mina.»

Jag bad honom berätta för mig, hur det tillgått vid hans omvändelse.

Och så berättade han: »När jag lade mig i går afton, föll jag liksom i en dvala. Jag tänkte på mina många synder och mitt eländiga liv. I ett nu syntes mig helvetet öppet. Och jag såg den ene efter den andre av mina kamrater i synden rusa i ilande fart ned i förtappelsen. Det ljöd i mina öron med tordönsstämma: »Vänd om, vänd om! Övergiv syndens väg! Du har blott några få minuter kvar!»

På några få minuter blev jag genomvåt av svett. Jag sprang upp och tog fram den obegagnade bibeln, som du givit mig. Jag böjde mina knän och bad Gud om förlåtelse. Efter några stunder av svår ångest fick jag frid med Gud genom detta bibelord: Jesu Kristi Guds sons blod renar från alla synder! O, vad det då kändes ljuvt.»

Vi tackade Gud tillsamman för att han räddat den arme mannen.

Jag bad honom, att han, så fort han kom hem, skulle slå ut det han hade kvar av spritdryckerna. Men detta gjorde han tyvärr icke. Han smakade den olycksbringande drycken, och då jag dagen därpå träffade honom, var han alldeles utgråten och förtvivlad. Han trodde, att allt nu var förlorat. Vi bådo till Gud, han slog ut brännvinet och fick åter frid samt frälstes även från begärelsens järnboja. Sedan levde han ett mycket lyckligt liv i gemenskap med Gud i 6 år, efter vilken tid han sjuknade och låg till sängs i 3 år. Jag hade många ljuva, oförgätliga stunder vid hans sjuksäng.

Så kom hans dödsdag. Tidigt på morgonen sade han till sin hustru och barnen: »Ingen är lyckligare på hela jorden än jag; i afton kl. 11 får jag gå hem till Jesus.» Sedan uppmanade han dem att böja knä vid sängen, och han lade sina händer på deras huvuden och bad Gud välsigna dem alla. Därpå föll han i sömn och vaknade efter några timmar och talade om Guds stora nåd, som kunde frälsa en syndare som han. Några minuter före elva sade han, under det glädjen strålade från hans ögon: »Nu kommer Jesus och hämtar mig hem.» Och så avsomnade han i stor frid den stund han själv förutsagt, han somnade stilla som ett trött barn somnar i modersarmarna.

Hans hustru och ena son äro nu även avsomnade i frid.

Vårt arbete är icke fåfängt i Herren.

Hur en lidande gammal broder ser saken.

Herr lektor P. Waldenström!

Käre Broder i Kristus!

Frid genom Jesus!

Hjärtligt tack vill jag säga för besöket hos mig och för det kärkomna brevet med dess dyra innehåll. Det fröjdar mitt hjärta. Gud vare tack därför! Jag skall nu försöka, att med den nåd Gud giver mig med några ord giva skäl för det hopp, som är i mig. Då blir det först: Gud själv är mitt hopp. Jag bygger och vilar på hans många löften och sanningar i liv och död. Må mina dagar bliva flere eller färre härefter! Det får jag lämna åt Gud. Dock tror även jag, att de ej kunna bliva så många. Min önskan och bön är, att om Gud ville det, så ville jag bryta upp vilken dag som helst och vara när Kristus, vilket för mig vore det bästa. När jag med ödmjukt sinne sagt till min Gud: Du är mitt beskärm, bevara mig för ångest, att jag förlossad må ganska gladligen fröjdas, då har han svarat mig: Jag vill undervisa dig och lära dig vägen, den du skall vandra, jag skall leda dig med mina ögon. Då bör och kan jag vara trygg, om än vägen synes och kännes både lång och svår att komma fram till mitt önskade mål. Jag kommer dock lyckligt fram på Guds trofasthet i sina löften. Högtlovat vare hans namn, nu och i evighet! Hur det än går med min skröpliga kropp, så har jag likväl stora skäl att vara glad i hoppet, tålig i bedrövelsen, samt sysselsatt med böner, åkallan, förböner och tacksägelse. Jag ser, vad Paulus säger i Rom. 5: Rättfärdiggjorda av tron, hava vi frid med Gud genom Jesus. Och genom honom ha vi fått tillträde till ett nådestånd hos Gud för denna tiden. Och för det tillkommande berömma vi oss i hopp om den härlighet, som Gud skall giva. Detta är outsägligt stort att en gång få bliva delaktig av Guds egen härlighet. Men Paulus tillägger: Icke det allenast, utan vi berömma oss ock i bedrövelserna, emedan vi veta, att lidandet verkar tålamod o. s. v.

Här vill Paulus lära alla Guds sörjande och suckande barn, som Gud leder genom bedrövelsens och lidandets dal, att det är bäst att bedja Gud om tålamod och undergivenhet, samt att han lär oss förstå nyttan och ändamålet med de lidanden och bedrövelser, som vår Fader leder oss uti. Och då få vi veta, att denna tidens lidanden ej äro att likna vid den härlighet, som på oss skall uppenbaras. För dem, som hava Gud kär, samverkar allting till det bästa. Genom Esaias säger Gud: Jag vill bepröva dig och göra dig utkorad i bedrövelsens ugn. Vi måste genom mycken bedrövelse ingå i Guds rike. Således är det alldeles nödvändigt, att Gud leder oss på okända vägar här nere. Men alla Herrens vägar draga fram till vårt härliga mål. Ja, Gud är allena vis och god. Lovat vare hans namn!

Jag vill även säga, att Gud har haft mig i sin skola nu under 59 år. I den skolan har jag fått lära det ena efter det andra, som hör till min helighets och härlighets uppfostran, och jag har nu lärt inse, att alla Herrens vägar äro godhet och sanning.

Jag har reumatism i hela min kropp och har nu haft den i 59 år. Hur länge han dröjer, min trofaste dyre förlossare, vet jag ej. O, min Gud, du är mig när i liv och död. Jag får med David säga: Herren näpser mig väl, men han giver mig icke i döden. Han upplåter mig rättfärdighetens portar, att jag må där ingå och tacka Herren. Ps. 118.

Då vi hava blivit rättfärdiggjorda genom tron på Jesus, har Gud upplåtit dessa portar även för oss, att vi må ingå genom dem och tacka Herren för de stora ting, han gjort med oss. Ja Gud give oss sin nåd därtill och att den nåd, som Gud har bevisat oss, må vara och bliva vår enda tröst och glädje! Då få vi med visshet med den gamle Simeon fara i frid. Jag gläder mig i hoppet åt den dagens ankomst. Jag vill till Guds lov och pris säga, att jag av Guds nåd blivit fattad och dragen av Gud till Kristus, då jag var 18 år gammal. Nu är jag 77 år. O hur mycken nåd och välsignelse min Gud och fader bevisat mig under denna långa tid. Jag må säga, att av Jesu fullhet hava vi alla fått nåd för nåd, ej för vår fromhet och goda gärning utan nåd för nåd. Men nog får jag även säga med David i 25 psalmen: »Herre, tänk icke på min ungdoms synder och överträdelser. Men tänk på mig efter din stora nåd, för din godhets skull.» O, han har gjortdet i rikt mått, och högtlovat are hans namn därför! Jag hoppas, att min skrivelse ej må missuppfattas. Jag har ej skrivit i annan tanke än att giva ett sant skäl för det hopp, som i mig är. Gud vet, att så är. Jag tror, att det är min sista hälsning till eder, min värderade dyre broder. Därför har jag skrivit, som jag gjort. Må Guds välsignelse ännu i många år vila över eder i den dyra missionens tjänst för Herren. I kärlek och sann högaktning av en ringa broder i Herren.

P. Pehrling †.

Åter har Herren hemkallat en av sina gamla, trogna tjänare. Denna gång är det gruvfogden P. Pehrling som fått flytta. Han avled i sitt hem i Ytterby, invid Vaxholm, den 31 mars 1910.

Med honom har bortgått en mycket aktad och avhållen kristen, vilken hade det goda och samstämmiga vittnesbördet om sig från både missionsvänner och andra, att han var en rättfärdig, redbar och kärleksfull man. Även var han en verksam, varm och nitisk missionsvän, känd och mycket värderad i vida kretsar, särskilt i skärgården, där han benämndes »Skärgårdens biskop». Genom sin gudfruktiga vandel och sin enkla predikan har han fått vara ett medel i Guds hand till mångas frälsning, och när han nu icke längre är ibland oss, kännes saknaden efter honom mycket stor icke allenast i hemmet och i den församling, han tillhört, och som han var så innerligt tillgiven, utan säkerligen ock på många andra områden.

Ehuru Pehrling vid sitt frånfälle uppnått den rätt ansenliga åldern av 75 år, kom underrättelsen om hans död högst oväntat och överraskande, ty han var in i det sista så full av kraft och levnadsmod, så ungdomlig, glad, hurtig och verksam, som om han varit endast 40 år gammal. Den 12 mars var han som ombud med på distriktsmötet i Uppsala och deltog med liv och lust i diskussionen. Den 19 mars var han på kallelse av Norrtälje missionsförening med och predikade på ett större möte därstädes. Långfredagen, den 25 mars, satt han på sin vanliga plats i missionshuset i Vaxholm och hörde predikan på förmiddagen. Detta var den sista predikan, han hörde. När han kommit hem från missionshuset, insjuknade han mycket häftigt, och efter blott några få dagars oerhört svåra plågor avsomnade han torsdagen den 31 mars kl. halv 11 f. m.

Den trogne, älsklige, varmhjärtade kämpen har nu gått att vila sig en tid för att sedan uppstå till sin del, när dagarna hava en ände. Frid över hans minne!

P. Pehrling föddes den 27 okt. 1834 i Ljusnarns församling av Kopparbergs län. Vid 21 års ålder flyttade han från sitt hem till huvudstaden. Därifrån kom han till Ytterby 1862 och bodde där till sin död. I 49 år har han varit anställd som gruvfogde vid Rörstrandsbolagets fältspatsbrott vid Ytterby, och har av nämnda bolag fått mottaga särskild belöning för långvarig och trogen tjänst.

Hösten 1862 blev Pehrling omvänd och kom till levande tro på sin Frälsare. Han tog kristendomen på fullt allvar och kände sig stå i skuld till dem, som icke funnit, vad han funnit. Han började därför samma år samla folk till möten såväl i Vaxholm som ute på öarna, vid vilka möten han predikade till stor välsignelse för många. I predikstolen lyste hans ansikte som en sol, och hans sätt att predika var rätt originellt men alltigenom naturligt. Han tyckte ej, att hans predikan »tog» något med mindre han fick känna sig upprymd och glad, och om han ej såg sina åhörare glada. Han var i sanning en välkommen gåva från Gud till dessa trakter, ty på den tiden rådde här stort andligt mörker.

Särskilt ägnade Pehrling sig åt verksamheten längre ut i skärgården. Huru värderad, väl mottagen och gärna hörd han var där ute, framgår av en händelse, som omtalades i en politisk tidning för många år sedan. Där berättades, att en kyrka skulle invigas av en tillstädeskommen biskop. »Med samlandet av folk till denna kyrka» heter det, »gick det dock dåligt, ty skärgårdsborna gingo till missionshuset, som låg i närheten, där missionsmöte hölls samtidigt med predikan av den mycket beryktade Pehrling och Öhlin från Grinda.»

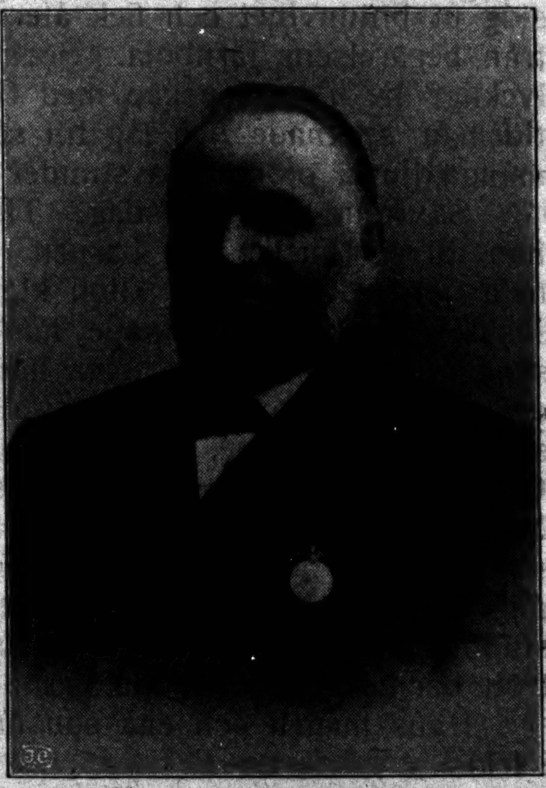

P. Pehrling.

Men Pehrling har även varit till stor nytta på många sätt för verksamheten i Vaxholms stad. Vid bildandet av Vaxholms missionsförening var han en av dem, som togo initiativet därtill. Den bildades nämligen 1874. Där har han ock varit en trogen medlem, som i flera avseenden understött församlingen och dess verksamhet. Under hela den tid föreningen existerat, har han varit ledamot av dess styrelse samt stått som ordförande i föreningen under många år.

Den avlidne sörjes närmast av maka, fru Anna Pehrling, född Ekström, med vilken han varit förenad i äktenskap sedan 1864 samt av en son och en fosterdotter. Därjämte sörjes han av en stor skara vänner, som länge skola bevara honom och hans livsgärning i tacksamt minne.

Må den gamle, trogne ljusbärarens bortgång få mana oss till uthållighet i tron och till att låta vårt ljus lysa för människorna, att de må se våra goda gärningar och prisa vår Fader, som är i himmelen!

P. O. Nyberg.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Kollekten för understödsfonden. Vi undra om våra vänner bland de ledande bröderna ha glömt bort den vanliga vårkollekten för *understödsfonden?* I n:r 5 av Pietisten hade vi inne ett upprop därom. Men ännu ha vi icke fått mottaga så synnerligt många kollekter på expeditionen, varför vi frukta, att många glömt bort denna angelägenhet.

Gives det tillfälle att vid något möte göra en liten insamling till förmån för gamla och sjuka predikanter samt predikanters änkor, så gören det, och I gören en god gärning.

⁂

Cirkulär om ungdomsförbundet. Just i dagarna ha vi från Expeditionen utsänt ett cirkulär rörande ungdomsförbundet *Svenska Missionsförbundets Ungdom.* Cirkuläret är åtföljt dels av ett förslag till stadgar för nämnda förbund dels en anmälningsblankett. Men då vi icke känna adresserna till ungdomsföreningarnas ordförande, ha vi sänt cirkuläret till församlingsföreståndarne med begäran att få det överlämnat till respektive ungdomsföreningars ordförande.

Må nu Herren välsigna detta företag till sitt namns ära!

⁂

Tidningen Barnavännen. Tidningen Barnavännen, som i över 26 år utgivits från Uppsala, har från och med den 1 april överflyttats till Stockholm. Den tryckes på Tryckeri-Aktiebolaget Ferm och expedieras från vår expedition. Vi hoppas, att genom denna anordning dels bliva i tillfälle att övervaka tidningens expediering, mot vilken rätt många anmärkningar gjorts, dels att snabbare kunna sända reklamerade nummer.

⁂

Styrelsens ärenden. Den 6 och 7 april höll styrelsen sammanträde i Stockholm. Den 31 maj och 1 juni hålles nytt sammanträde för att bereda de ärenden, som skola föreläggas konferensen.

Vi erinra härom, att de ärenden, som eventuellt skola bli föremål för konferensens beslut, skola vara insända till expeditionen senast en månad före konferensen.

Ansökningar om anslag ur understödsfonden skola vara insända hit före den 1 maj.

⁂

Tidningar till sjukhusen. Vid styrelsens senaste sammanträde beslöts det, att Svenska Missionsförbundets tidningar, *Pietisten och Missionsförbundet,* skola lämnas till utdelning på sjukhus för 1 krona för varje exemplar och årgång. Vi vilja därför bedja våra vänner i missions- och ungdomsföreningarna att tänka på denna sak och göra, vad de kunna, för att rekvirera några exemplar och sedan regelbundet utdela dem bland de sjuka. Skulle man på något ställe icke kunna samla den lilla summa, som behöves för prenumerationen för sjukhuset, så kunna vi till det stället sända av möjligen överblivna gamla exemplar, så långt de räcka.

⁂

Gör vad du kan. När du skriver brev till någon av dina bekanta, som ej har Pietisten, så tala om att det finnes en tidning med det namnet, som du tycker om, och som du vill rekommendera. Gör vad du kan! Mycket arbete kan synas fruktlöst. Men det händer ock, att små orsaker ha stora verkningar. Och en liten rekommendation för Pietisten kan mången gång gå för samma porto, som det övriga, du har att meddela.

Från Styrelsens sammanträde.

Av mera betydelsefulla frågor rörande den *inre missionen,* som behandlades på styrelsens senaste sammanträde, meddela vi här följande:

Styrelsen beslöt att till konferensen framlägga ett förslag att fr. o. m. 1911 *ändra formatet på tidningarna Missionsförbundet* och *Pietisten,* så att de från nämnda tid skola utkomma häftade och skurna i s. k. stor oktav format. Genom denna förändring av formatet skulle tidningarna lättare kunna bevaras och inbindas än i sin nuvarande form. Samtidigt med denna ändring skulle också annonser mottagas för att införas på omslaget. Meningen är också att låta redovisningarna för influtna missionsmedel åtfölja Missionsförbundet i en extra bilaga varje kvartal och likaledes att låta textutredningarna för söndagsskolan åtfölja tidningen Pietisten på samma sätt med ett litet häfte varje kvartal.

Redaktör N. P. Ollén hade på goda villkor erbjudit Missionsförbundet att få *övertaga tidningen Friska Vindar.* Styrelsen accepterade anbudet och beslöt att fr. o. m. 1 juli detta år sammanslå tidningen Friska Vindar och Ungdomsvännen och samtidigt överflytta utgivandet av Ungdomsvännen till Stockholm. Vi tro, att båda dessa tidningars prenumeranter skola bliva tillfredsställda med en sådan lösning av denna tidningsfråga, synnerligast som både redaktör Ollén och redaktör Hellström komma att tillsvidare kvarstå såsom tidningens redaktörer.

Styrelsen har slutligen godkänt förslaget till *stadgar för Ungdomsförbundet.* Detta stadgeförslag kommer omedelbart att utsändas till ungdomsföreningarna med inbjudan till dem att ansluta sig till Svenska Missionsförbundets Ungdom. Styrelsen har likaledes på förslag av kommitterade beslutit föreslå konferensen att till *sekreterare för nämnda ungdomsförbund* kalla kand. *Axel Andersson* från Lund.

Den förut bestämda *kursen för utbildande av församlingstjänarinnor* kommer enligt styrelsens beslut att förläggas till Vilohemmet i Rättvik. Den skall börja den 15 september och fortgå i 3 månader. Annons därom införes redan i detta nummer. Expeditionen tillhandahåller prospekt med närmare upplysningar om kursen.

På grund av att åtskilliga kompletteringsarbeten komma att utföras vid Missionsskolan under den instundande sommaren, bliva de s. k. *sommarkurserna inställda för detta år.*

På grund av fleras anhållan, att styrelsen må göra ett uttalande i frågan om *missionshusens öppnande för föreläsningar* och *politiska föredrag,* har styrelsen avfattat ett uttalande, vilket införes på annan plats i detta n:r.

Missionsföreståndaren, *lektor Waldenström,* har av Svenska Evangeliska Missionsförbundet i Amerika blivit kallad till dess 25-årsjubileum i sommar. Styrelsen ansåg sig dock böra avråda missionsföreståndaren från denna resa på grund av hans höga ålder och de ansträngningar, som en sådan resa utan tvivel skulle vara förenad med.

En viktig sak.

Svenska Missionsförbundet har haft en ovanligt snabb utveckling och blivit välsignat med stor framgång. När man tänker därpå måste man förvånas däröver. Man kan ej heller undgå att fråga: »Hur länge skall det fortgå på detta sätt? Hur länge skall Gud kunna få hålla oss i en sådan ställning, att han kan förtro oss mer och mer och giva oss det ena uppdraget efter det andra?»

Huru länge vårt Missionsförbund skall fortsätta med sin tillväxt kan ingen säga nu. Men ännu fortsätter det att gå framåt. Ett av det senaste, som växt fram, är frågan om utbildandet av församlingstjänarinnor, d. v. s. sådana, som skulle kunna göra en bibelkvinnas eller diakonissas arbete och tjäna sjuka och fattiga. Det är en viktig sak. Man har sagt, att det, som sker stort, sker tyst. Och skulle man få se och kunna värdera allt arbete, som utföres i det undangömda, så skulle mången stor man få stiga tillbaka, medan de, som gjort det undangömda, ginge fram och bleve belönade. Den dagen, då det skall ske, kommer ock med hast emot oss.

Men det är av vikt, att man till varje plats och isynnerhet till den viktigaste får den rätte personen. Då nu Svenska Missionsförbundet, såsom I sen av annonsen, i höst kommer att anordna en kurs för församlingstjänarinnors utbildning, så vilja vi fästa eder uppmärksamhet på vikten av, att I söken utvälja och sända sådana unga kvinnor, som med lämplig utbildning kunna bli passande till att både andligen och lekamligen tjäna några av de många tusen lidande, som finnas i vårt land.

Som I väl förstån, ligger det här stor vikt på, att den person, som utväljes och rekommenderas, har en frisk kropp och ett gudfruktigt och ödmjukt sinne. Ty det är här icke fråga om att utbildas för att få en plats, där man på ett bekvämt sätt kan förtjäna sitt bröd, utan för att tjäna mången gång, där andra icke vilja eller kunna göra det. Mån I därför, kära missionsvänner, icke allenast giva akt på och göra, vad I kunnen, för att den ifrågavarande viktiga saken blir väl utförd, utan även innerligt bedja Gud visa oss de rätta personerna och själv dana dem för deras särskilda arbete. Den som beder, han får.

Men det är ännu en sak, som vi behöva nämna i sammanhang härmed. Det är vanligen så, att de, som äro troende och tjänstvilliga, äro mindre bemedlade. Herren Jesus själv var fattig, och de flesta av hans vänner ha varit det. Om nu en ung kvinna, som finnes i eller gått ut ifrån ett fattigt hem, känner sig manad att tjäna sjuka och lidande, så är det ej så lätt för henne att skaffa medel för en resa och till bekostande av en utbildningskurs för sjuksköterskor, även om den ej är så lång. Men om vi hjälpa henne, så går det lätt. Om medlemmarna i den ungdoms- eller missionsförening, till vilken hon hör, bidraga litet var, så är hon snart hulpen. Finnen I därför, kära missionsvänner, ibland er någon ung, gudfruktig och tjänstvillig kvinna, som saknar medel, så hjälpen henne därmed, hjälpen henne, så att hon kan genomgå den ifrågavarande kursen. På det sättet kan även den, som måste stanna hemma, få den äran och fördelen att tjäna de lidande. Och Herren, som ömmar för de nödställda och lidande, skall i sin tid rikligen löna var och en efter hans arbete och uppoffring.

K. J. Gustafsson.

Uttalande angående bönehusens upplåtande för annat än religiösa ändamål.

Från flere håll i landet ha önskningar framställts, att Styrelsen måtte offentligt uttala sin mening angående lämpligheten av att upplåta frikyrkliga bönehus för varjehanda olika ändamål. Med anledning härav vill Styrelsen giva de kristna församlingarna följande råd:

Då bönehusen äro byggda i ändamål att vara lokaler dels för allmän gudstjänst, dels för enskilda församlingsmöten, dels för andra sammankomster, som kunna befordra församlingens utveckling såväl utåt som inåt, så böra de icke upplåtas för några sådana föredrag eller tillställningar, som äro stridande mot nämnda ändamål.

De böra således icke upplåtas för politiska föredrag eller diskussioner. Ty om de upplåtas för föredrag av *en* riktning, så fordrar opartiskheten, att de också öppnas för en motsatt, och det måste leda till betänkliga konsekvenser.

De böra icke heller upplåtas för föredrag av sådana personer, som äro gudsförnekare, eller för tillställningar av sådana personer och föreningar, som i sin verksamhet motarbeta bibliskt kristen tro och gudsfruktan, även om de uppträda i föregiven avsikt att utreda vetenskapliga spörsmål eller att befordra nykterhet eller upplysning eller reformer på det sociala området o. s. v.

De böra icke heller upplåtas för föredrag av predikanter, som äro okända eller tvetydiga.

De böra icke heller upplåtas för tillställningar, som äro ägnade att förvärldsliga församlingen eller förytliga det andliga livet inom henne, såsom t. ex. rent världsliga konserter eller andra nöjestillställningar.

I allmänhet bör varje framställning om bönehus upplåtande för annat ändamål än andlig uppbyggelse prövas inför den frågan: Kan gudsfruktan och sedlighet eller församlingens ändamål i allmänhet befordras genom den sak, för vilken bönehuset begäres? Eller kan församlingens egentliga uppgift genom densamma motverkas?

Besvaras den första frågan med ja, så bör bönehuset upplåtas, besvaras den senare med ja, så bör det hållas stängt. Är saken av den art, att man varken kan säga, att sann gudsfruktan därigenom direkt befordras eller motverkas, så må församlingen eller dess bestämmande ledare noga pröva varje gjord framställning inför den frågan: Göra vi mer gagn genom att upplåta eller genom att stänga?

Svenska Missionsförbundets Styrelse.

Svar på brev.

Från ett par håll har jag fått förfrågningar angående översättningen av Sak. 6: 8. I den gamla svenska bibeln står det: Se, de som draga norrut, de låta min ande vilas i nordlandet. I 1878 års översättning står det: Se, de som gå ut till landet i norr, de skola sänka min ande ned över landet i norr. Men 1903 års översättning återgiver stället sålunda: Se, genom dem, som draga ut mot nordlandet, skall jag släcka min vrede på nordlandet. Mest ordagrant av dessa är 1878 års översättning. Det är dock icke omöjligt, att profeten med orden: »sänka min ande ned», menar: »låta min vrede stiga ned, drabba på» folket i norr. Prof. Melin översätter: Si, de som norrut draga, de låta min Ande vilas i nordlandet. Därtill gör han följande förklaring: »Den luttrande domens (ande) Jes. 4: 4. Där mörkret och kallsinnigheten emot Guds rike var störst, skall den gudomlige Andens eldsdop som kraftigast verka, och hans segervila där vara icke minst härlig.»

För egen del kan jag icke uttala någon bestämd åsikt om ställets mening. Men det står för mig fast, att 1903 års översättning här, såsom på otaliga andra ställen, *icke är översättning utan en förklaring*, som bibelkommissionen lagt in enligt sin uppfattning av profetens utsago. Och det är icke rätt. En översättare skall översätta. Äro bibelns ord tvetydiga, så giver det dock icke översättaren rättighet att i st. f. hennes ord sätta dit sin egen förklaring. *Bibelutläggaren* må efter bästa förstånd tolka ett svårfattligt ställe. *Men orden får han icke rubba.* Detta är dock en regel, som 1903 års bibelkommission icke mycket bryr sig om. Jag tillåter mig att i det avseendet hänvisa till min i en särskild skrift på Normans förlag utgivna granskning av 1903 års översättning. Dess titel är: Bibelkommissionens översättning över Gamla testamentet. Diskussion mellan lektor P. Waldenström och professor Es. Tegnér.

En broder har ett par gånger skrivit och begärt att få veta min mening om kvinnors predikande. Den har jag flera gånger offentligen uttalat. Pauli ord i 1 Kor. 14: 34, 35 lyda sålunda: Såsom i alla de heligas församlingar så tige kvinnorna i församling; ty det tillåtes icke dem att tala, utan må de vara underdåniga, såsom ock lagen säger. Men om de vilja lära något, så må de hemma fråga sina män, ty det är skamligt för kvinna att tala i församling. Och i 1 Tim. 2: 12 säger han: Men att undervisa tillåter jag icke en kvinna, ej heller att råda över mannen utan att vara i stillhet. Alla försök att borttolka dessa ord äro förgäves. Det finnes knappt i bibeln ett bud mer tydligt än detta. Frågan är nu bara den: Skola vi lyda eller icke lyda? Eller har aposteln kanske tagit miste om Guds vilja, när han gav ett sådant bud? Han förklarar själv därom: Om någon menar sig vara en profet eller andlig, *så må han veta, att vad jag skriver, är Herrens ord* (1 Kor. 13: 37). Men nu finnas de, som sätta sig över denna hans förklaring, såsom vore hans ord icke Herrens ord utan bara människofunder. Och de mena, att Gud skall gilla det.

I min översättning av Nya Testamentet med anmärkningar har jag skrivit vidlyftigt om denna sak i en tilläggsanmärkning efter 1 Kor. 14. Jag ber att få hänvisa dit.

Ofta göres häremot den invändningen, att apostelns ord skulle egentligen betyda »prata», »tala dumheter». Sålunda skulle han endast förbjuda kvinnorna att *tala dumheter* eller *prata* i församlingen. Om någon, som förstår grundspråket, säger något sådant, *så talar han emot bättre vetande.* Aposteln brukar här samma ord, som alltid användes, när det står, att Gud talade (se t. ex. Ebr. 1: 1), att Kristus talade (se t. ex. Joh. 8: 38), att apostlarne talade (se t. ex. 2 Kor. 4: 13) o. s. v. Och då är väl icke meningen, att de pratade eller talade dumheter. Nej, apostelns ord äro *alldeles ofrånkomliga.* Kvinnan skall *tiga* i församling. Har hon nit för Herren och själars frälsning, så har hon tusentals tillfällen därtill genom samtal, genom husbesök, genom söndagsskolverksamhet o. s. v., o. s. v. Fördenskull behöver hon icke alls, i strid mot apostelns ord, uppträda med tal i församling.

Tänk, om vi i bibeln hade ett lika tydligt ord t. ex. mot barndopet: »Barn skola icke döpas!» Skulle väl någon kristen då komma på den tanken att döpa barn? Absolut icke. Och vad skulle man väl säga om den, som försökte tolka bort ett sådant ord? Men när det står: »Kvinnor skola icke tala i församling», då gör man sig icke samvete av att överträda och tolka bort apostelns ord.

Varken Herren eller hans apostlar sände någonsin ut en kvinna till att predika. Och jag tänker, att de nog hade rätt så gott förstånd i saken som någon av dem, som nu sätta sig över både deras ord och deras exempel.

Låtom oss bliva vid vad som står skrivet.

P. W.

Det går sakta.

Huru länge dröjer du? Läs texten här nedan.

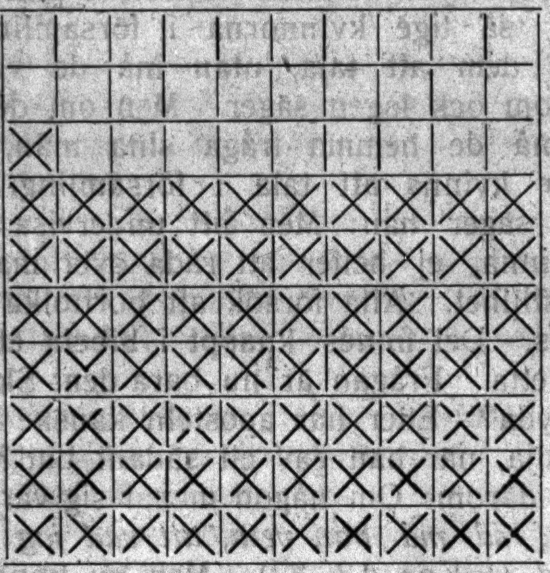

Många äro säkert de, som förundra sig över, att den här figuren nu kommer igen för *sjunde* gången. Men bland dessa många finnas icke få, som *kunnat* vara med och »korsa rutor», så att figuren icke behövt stå mer än en gång. *Men de ha glömt det.* Eller kanske ordet »glömt» icke var rätta ordet. Meningen med figuren var att i våra församlingar uppsöka och finna ett hundra så välvilliga och välbärgade personer, att de ville och kunde offra ett hundra kronor var för att därmed betala ett lån på 10,000 kr., som Sv. Missionsförbundet i slutet av förra året måst upptaga. Vi ville gärna lösa detta utan att därtill behöva använda de s. k. sparbössemedlen, som ju till största delen bestå av *de fattigas* slantar. Därför räcka vi ut handen till dem, som förmå litet mer än de fattiga.

För några dagar sedan fick jag ett brev från en av våra missionärer i Kongo, vilket rörde mig djupt. Han skriver:

»Jag har i Pietisten sett den där kvadraten med de många rutorna i och läst, vad Farbror skrivit därom. Jag kände mig manad att med förra posten skriva och begära att fylla en ruta, men så tänkte jag: rutorna äro nog redan fyllda, innan mitt brev kommer fram, så det får väl vara till en annan gång. Nu ser jag i n:r 3 av Pietisten, att *78 rutor* äro kvar att fylla och i hopp om att hinna med och få fylla en, beder jag, att 100 kr. avskrivas på mitt konto hemma, och att en ruta fylles med dem.»

Det var alls icke meningen, att våra missionärer skulle vara med och av sina små löner offra för denna sak. Därför ställer jag åter till dem, som äro bättre bemedlade, den uppmaningen: Dröj icke längre. Tänk icke, att det göra nog andra, så att det går dig förutan! Nej, släpp nu, ifall du hållit tillbaka hittills. Då få vi taga bort figuren.

Sedan sista numret utgavs, äro 9 rutor korsade. Återstå alltså 29. Vem vill vara med om dem? Vem vill slippa att vara med?

P. W.

Lyckan finnes hos Jesus.

Om jag kunde vinna namn och ära,
Men ej ägde frid uti mitt bröst
Och ej visste, vart jag skulle bära,
Mitt bekymmer för att finna tröst;

Om jag kunde vinna hela världen,
Men jag toge skada till min själ,
Ack, jag vore likväl icke lycklig.
Nej, jag vore blott en syndens träl.

Om jag icke kände Herren Jesus,
Vet jag icke, vart jag skulle gå,
När jag stode rådlös och förlägen
Utan säker grund att vila på.

Och när jag skall lämna denna jorden,
Huru skulle det väl kännas då
Stå där ensam vid den mörka floden
Utan någon vän att lita på?

Men nu slipper jag att hopplöst gråta.
Alla tårar skall han torka av.
Alla synder vill han ock förlåta,
Bära mig, när jag är trött och svag.

Tänk, att jag får gå med allt till Jesus,
Och att han vill taga del däri!
Aldrig någonsin står han förlägen
Vid en prövning, som jag råkat i.

O, jag borde älska honom mera,
Han, som alltid älskat mig så ömt,
Tänk så mången gång jag varit trolös,
Men det har han i sin kärlek glömt.

Tänk, jag får ju allt, vad jag behöver,
Men det bästa har han kvar till slut,
Och det får jag, när jag kommit över
Dödens kalla våg och kämpat ut.

K. Andersson.

Strömsholms Missionssällskap och Kolbäcks Friförsamling, vilka en följd av år haft en predikant tillsammans, ha den 1 april fått ny predikant. K. M. Mattsson, som i 7 år tjänat nämnda församlingar, har avflyttat till Folkärna för att ägna sig åt lantbruk. Till hans efterträdare har A. Gustafsson inflyttat från Lima.

Den 29 mars hölls i Strömsholms missionshus avskedsfest för Mattsson, där hans vänner genom tal och minnesgåvor visade honom sin tacksamhet för hans arbete ibland dem.

Den 2 april hölls välkomstfest för Gustafsson. Han hälsades välkommen av Mattsson med Apg. 10: 33: Du gjorde väl, att du kom. Därefter hölls tal av distriktsföreståndaren C. F. Nyström.

Söndagen den 3 april hölls i Kolbäck, i Haga missionhus, avskedsfest för Mattsson och välkomstfest för den tillträdande predikanten. Då höllos många tal och flera poem upplästes. Det märktes, att Mattsson vunnit sina församlingsmedlemmars förtroende och kärlek i rikt mått. Den nye predikanten hälsades ock hjärtligt välkommen.

Mattsson, den trogne tjänaren, vill nu även härefter förkunna evangelium. Den som vill hava tillfälligt besök av honom, give honom bud därom under adress: Sonnbo, *Krylbo*.

Missionsförsamlingen i Odensvi, Västmanland, har under de nu tilländalupna helgdagarna haft en ganska livlig verksamhet. Marie bebådelsedag hölls missionsmöte i Kölsta missionshus med predikan på förmiddagen av predikanterna P. J. Vetterberg och J. Lindgren och på eftermiddagen av kyrkoherde C. A. Lundqvist, predikant Vetterberg och skolläraren J. L. Johansson. Palmsöndagen var möte anordnat i Slyta missionshus med tal av kyrkoherde Lundqvist och P. J. Vetterberg.

Långfredagsafton predikade skollärare Johansson i Lersäters skola och långfredagen på samma ställe. Ansgariiföreningens resepredikant, V. Zander, predikade i Röle på förmiddagen.

Påskdagen var möte anordnat i Slyta missionshus med predikningar av E. Borg från Skinnskatteberg, Vetterberg, Zander och pastor O. Magnusson. På annandagen i sammanhang med ungdomsföreningens årsfest predikade samma talare med undantag av Zander. Dessutom har ungdomsföreningen haft några enskilda möten.

Vid alla möten har, efter vad vi kortsynta människor kunna se, Herrens Ande varit märkbart nära. Måtte han fortfarande få vara med och utföra sitt verk i allas hjärtan!

Från Lappland. I samband med marknaden i Lycksele den 10—12 mars höll Lycksele Missionsförening sitt missionsmöte. Mötet började på onsdagsafton och fortsatte varje afton till veckans slut samt även söndagen den 13:de.

Ganska mycket folk besökte dessa möten. Och vi våga hoppas, att de, som voro med och ville mottaga något av Herren, kände sig uppbyggda på sin allra heligaste tro, och att de reste hem, glada över de förmåner, som Herren giver dem, som av helt hjärta söka honom. Med ordets predikan tjänade under mötet föreningens predikant, J. E. Lyxell, pred. R. Hellgren från Malå, pred. E. A. Landin från Åsele, A. Lindström och ett par andra evangelister.

Missionsförsäljning hölls under mötet. Den lyckades ganska bra.

Större kristliga ungdomskonferenser hållas under pingsthelgen i Immanuelskyrkan i Stockholm, i Betlehemskyrkan i Göteborg och i Missionskapellet i Växjö.

Från Slipstensjöns och Åmsele Missionsförening skrives: Predikant August Andersson från Stöcke, Umeå, som under tre år har tjänat oss fem à sex månader varje år, besökte oss sista gången för denna verksamhetsperiod sistliden påskhelg.

Även föreningens ordförande och biträdande predikant, P. A. Olofsson med fru, har lämnat oss för att flytta till Vilhelmina och bosätta sig där. Vi känna saknad efter dessa våra vänner, vilka stått som trogna kämpar i vårt led. Gud välsigne dem på den plats de komma! I Olofssons ställe valdes Oskar Andersson, Blåliden, *Yttersjön,* till ordförande.

Möndals kristliga Ungdomsförening firade sin årsfest annandag påsk kl. 4 e. m.

Mötet öppnades av pred. Th. Lundmark med bön och uppläsandet av Dav. 148 psalm, varefter pred. P. M. Mårtensson talade över Joh. 1: 11: Han kom till sitt eget och hans egna mottogo honom icke. Många, sade talaren, förkasta bibeln utan att hava läst den och förkasta Kristus utan att känna honom. Men mitt under all synd och förnekelse finnes en inre längtan, som icke kan tillfredsställas med mindre än att Kristus får komma in i hjärtat.

Efter en kort redogörelse över verksamheten under det gångna året talade br. M. C. Aaröe över profeten Jeremias ord: Låtom oss rannsaka våra vägar och pröva dem och omvända oss till Herren. Det finnes, yttrade talaren, endast två vägar: den goda och den onda, den smala och den breda. Stanna och tänk efter, på vilken av dessa två, du vandrar.

Jesus söker efter dig för att föra dig in på den rätta vägen. Följ denna hans kallelse, och du skall bliva lycklig.

Därefter avslutade missionseleven Sven Svensson med bön. Mellan föredragen sjöngos flera sånger av blandad kör.

Norra Hälsinglands Brödraförening har till predikant kallat A. Johansson från Gillberga, Värmland, som antagit kallelsen och tillträder platsen 1 dec. i år.

Predikant Edv. Olsson i Tolfta höll söndagen den 3 april sin avskedspredikan och har nu avflyttat till Tyringe, Skåne.

Rättelse.

I ett föregående nummer stod det att inkomsterna för Lilla Edets Missionsförening under år 1909 uppgått till kr. 4,105: 83. Det skall vara: kr. 1,105: 83.

Skrifternas vittnesbörd om Kristus.

Text för den 8 maj 1910: Luk. 24: 44–49.

Inledning.

Vi minnas, huru Jesus på uppståndelsedagens sena afton uppenbarade sig för lärjungarne och hälsade dem med de trösterika orden: *Frid vare med eder!* med vilka ord han ville jaga bort all oro och ofrid ur deras hjärtan. De blevo förskräckta och menade, att de sågo en ande. Och dock skedde intet annat, än vad de längtade efter. Men uppenbarelsen var så oväntad, han kom på så ovanlig väg, och hans underbara utseende förskräckte dem. De voro såsom uppskrämda barn, som måste lugnas. Med stort tålamod och stor uthållighet förhjälpte han dem till tro på, att han var uppstånden, i det han visade dem händer och fötter och bad dem att taga på honom. Som de då för glädjes skull icke trodde, åt han i deras åsyn av den fisk och honungskaka, som de framlade för honom. Huru låg det icke Kristus om hjärtat att fördriva otron ur deras hjärtan, att skrifternas vittnesbörd om honom skulle få rum hos dem.

Texten läses.

Jesus öppnar lärjungarnes sinnen, vv. 44, 45.

Läsen v. 44! Varav voro lärjungarnes sinnen på grund av förut fattade meningar uppfyllda? Av jordiska Messiasförhoppningar. Vad var det således, som hindrade dem från att höra och riktigt giva akt på, vad Jesus sagt till dem om sin död och uppståndelse. Deras egen tankegång. Den gången går ofta i cirkelform: man vill ut ur otron, ut ur tvivlen, ut ur bekymren men kan ej få syn på Jesus och hans löften. Huru såg det ut för lärjungarne, när Jesus genom döden togs ifrån dem? Mörkt och förtvivlat. Huru kom han dem till hjälp? Varom erinrade han dem? Om de ord, som han talat till dem, då han var med dem. Han för dem således ur den egna tankegången och in — varuti? In i skrifterna. Genom vilka skrifter för han dem? Genom Moses' lag, profeterna och psalmerna. In i vilkens tankar kommo de nu? In i *Herrens*. Ur egna in i Herrens.

Vad blir följden, då hjärtat så föres ut ur egna och in i Herrens tankar? Tag svaret i v. 45! *Då öppnade han deras sinne, så att de förstodo skrifterna.* Jesus levde upp för dem igen, och vad fingo de därigenom? Nytt liv — de blevo brinnande i anden. Varigenom öppnades hjärtat för Skriftens dyrbara innehåll? Genom att begrunda den. Vad säges om purpurkrämerskan Lydia enligt Apg. 16: 14? Då hon hörde på Pauli tal, öppnade Herren hennes hjärta, så att hon gav akt på det, som talades av Paulus. Så blev det ock (enligt Apg. 8:) den etiopiske hovmannen givet att förstå Esaias förutsägelse om påskalammet, då Filippus predikade evangelium för honom.

Kristus, måste lida, vv. 46—48.

Med vilka ord angives slutresultatet av allt det, om Herren skrivna, vilket måste gå i fullbordan? *Så måste Kristus lida och på den tredje dagen uppstå från de döda.* På denna klippa erhålla lärjungarne det fotfäste, som de förlorat. Skulle vi icke förgås, så *måste* Kristus lida. Han såg vår nöd och måste förbarma sig, han älskade in i korsets död. Vad har Kristus genom sin död och uppståndelse blivit för alla, som lyda honom? *En orsak till evig frälsning.*

Men vad tillägger Herren, vilket ock måste uppfyllas? *Bättring och syndernas förlåtelse måste predikas i hans namn bland alla folk och först i Jerusalem.* Var skulle predikan börja? Och varför i Jerusalem? Det var Herrens vilja. Frälsningen är från judarne (Joh. 4: 22). Paulus iakttog alltid detta: först predika för judarne (Apg.1 3: 46, 47). Bland vilka folk skulle predikan sedan ljuda? Bland alla folk. Med vilket ord kunna vi utbyta ordet bättring? Med ordet sinnesändring. Är människan av naturen vänd till synden eller vänd till Gud? Hon är vänd *till* synden men vänd *från* Gud. Vad sker genom en sann bättring? Ett ångerfullt *bortvändande från synden* och ett förtroendefullt *hänvändande till Gud.* Till vad har Gud genom sin högra hand upphöjt Jesus enligt. Apg. 5: 31? Till en hövding och en frälsare för att *giva* Israel bättring och syndernas förlåtelse.

Vad behövdes för en sådan predikan? Redskap. Med vilka ord ger Herren tillkänna, att han utvalt lärjungarne därtill? *I ären vittnen om detta.* Vad kunde dessa också säga enligt 1 Joh. 1: 1—3? Det vi hava *hört* och *sett* förkunna vi. Huru skola vi då förhålla oss till sanningens ord? Vi kunna med trygghet öppna våra hjärtan därför. Men huru skola vi förhålla oss till det, som strider mot ordet? Vi *sluta* våra hjärtedörrar därför. Huru skola vi bete oss, när vi hört och sett och lärt? Vi skola vittna med både ord och vandel.

Fadrens löfte, v. 49.

Huru lyder fadrens löfte enligt Joh. 14: 26? *Hugsvalaren, den helige Ande, vilken Fadren skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder allt, vad jag har sagt eder.* Huru skulle lärjungarne förhålla sig, till dess löftet gick i fullbordan? De skulle bli kvar i Jerusalem. Huru uttryckes här med andra ord Andens undfående? De skulle bli *beklädda med kraft av höjden.* Varför blevo de icke strax beklädda med kraft av höjden? Det är hälsosamt att bida efter Anden — den egna kraften uttömmes därigenom. I stillhet i hemmen skulle de bida löftets fullbordan. När uppfylldes dessa skriftens ord? På pingstdagen. Herren infriar alltid sina löften.

Minnesvers (Apg. (10: 43): *Honom bära alla profeterna vittnesbörd, att var och en, som tror på honom, skall få syndernas förlåtelse genom hans namn.*

Johannes Norborg.

Edert hjärta vare icke oroligt.

Text för den 15 maj 1910. Joh. 14: 23—27.

I. *Inledning.*

Våra textord äro tagna ur Jesu avskedstal till sina apostlar under den sista aftonen han var med dem före sin död. Han hade denna kväll talat med dem om sin bortgång, och detta hade gjort dem bedrövade. Frälsaren sökte trösta dem och lovade dem en annan hjälpare i den helige Anden, som han skulle sända dem. Ja, han lovar att både älska dem och uppenbara sig för dem, fastän på ett sådant sätt, att världen icke skulle se honom. Med anledning av dessa Jesu ord frågar en av apostlarne, varföre han skulle uppenbara sig för dem, men icke för världen. Med anledning av denna fråga svarar Frälsaren med orden i vår text.

II. *Texten läses.*

III. *Samtalet med barnen.*

1. *Hjärtat Guds boning*, vv. 23, 24. Det var en hel mängd tankar och frågor, som trängde sig på apostlarne under umgänget med Jesus den sista aftonen av Jesu liv på jorden. Och vad hade en av apostlarne frågat Jesus om i orden, som föregå vår text? Varför han skulle uppenbara sig för dem, men icke för världen. För vilka säger Jesus, att han skall uppenbara sig? För dem som älska Jesus och hålla hans ord. Det är därför av den allra största vikt för oss, att vi älska vår Frälsare av ett rent hjärta. Men huru skola vi komma därhän att kunna älska Jesus? Genom att besinna, huru innerligt han älskat oss. Hans kärlek lyser mot oss som allra klarast och varmast från Golgata, då han där dör för oss alla. Öppna vi våra hjärtan för hans kärlek, så strömmar den frälsande in till oss. Vi kunna ej annat än älska Jesus. Men

den som älskar Jesus, huru gör den med hans ord? Han håller det. Ja, han lyder Jesu ord och gör därefter. Och vad får den lyckliga människan för en härlig gåva? Guds kärlek. Med vilka ord säger Frälsaren det? »*Min fader skall älska honom.*» Och vilka höga gäster får den människan? Gud och Jesus. Av vilka ord se vi det? »*Vi skola komma till honom och taga vår boning hos honom.*» Tänk, vilket härligt löfte, vilken storhet! Gud själv och Frälsaren vilja komma till oss och bo hos oss. Men vad ha vi för ett rum, där vi kunna taga emot så höga gäster? Våra hjärtan vill Gud bo i, där är rummet för Jesu Kristi vila. Vad blir då det hjärtat, där Gud får bo. Det blir Guds boning. Vad måste då flykta ur denna Guds boning? Oro, bekymmer, sorg, synd och nöd. Lyckliga alla barn, vilkas hjärtan äro Guds boning.

I den 24 versen se vi, varför icke Gud kan bo i alla människors hjärtan. Hos vilka kan han icke bo? Hos dem som icke älska honom. Och huru uppenbarar det sig, att en människa icke älskar Jesus? Hon håller icke hans ord. Och när hon icke håller Jesu ord, vilken annans ord föraktar hon på samma gång? Den himmelske faderns ord. Ja, hans ord som sänt Jesus till att vara vår Frälsare. Bedjen därför om nåd att älska Jesus och att lyda hans ord! Bedjen om nåd att göra hjärtats dörrar höga och dess portar vida, att ärans konung må draga därin.

2. *Guds Ande ledaren och läraren*, vv. 25, 26. Jesus hade talat mycket med lärjungarne, medan han var kvar hos dem, såsom vi se av hans ord i 25:te versen. Men de hade svårt för att förstå och fatta, vad Jesus talade. De voro ännu såsom barn, när det gällde att förstå stora, kristliga sanningar. Månget söndagsskolbarn i våra dagar har lättare att fatta sådana sanningar än apostlarne hade det före Andens utgjutande över dem. Vem lovar han därför att sända dem, enligt orden i 26:te versen? »Hugsvalaren, den helige Anden». Vem skulle sända Anden? Fadern skulle sända honom. I vilkens namn skulle Anden sändas? I Jesu namn, det vill säga å Jesu vägnar och i stället för Jesus. När Jesus nu genom himmelsfärden blivit tagen ifrån dem, skulle Anden komma i hans ställe. Och vad skulle Anden utföra för ett verk? Han skulle lära apostlarne förstå allt och påminna dem allt vad Jesus hade talat. Men samma uppdrag Anden kom med till apostlarne, har han till oss alla. Alla som känna sig små och okunniga men vilja ha ljus och klarhet, få bedja Gud om hans Ande. Göra vi så, kommer Anden till oss och undervisar oss. Han låter sitt ljus falla över skrifternas ord, våra sinnen öppnas, vi förstå Guds ord och se dess skönhet, alldeles såsom när en strålkastares ljus faller över ett landskap i mörker, så att vi se dess skönhet. På det sättet skola vi i Andens ljus se också mer och bättre det himmelska landets skönhet och längta efter att få taga det i besittning.

3. *Jesu testamente,* v. 27. När en rik man går ur tiden, händer det understundom, att han på förhand gjort upp ett testamente, som bestämmer att hans förmögenhet efter hans död skall användas till medmänniskors bästa. Många fattiga och värnlösa barn i världen ha genom sådana testamenten kunnat få ett hem, värn och omvårdnad under deras uppväxttid. Och detta är ju någonting välsignat. Och när Jesus nu stod redo att lämna världen, upprättade även han ett testamente. Däri förordnas ingenting om jordiska skatter, men om himmelska. Hans testamente gäller inte bara några vissa kategorier eller grupper av människor utan alla utan undantag. Och det som Jesus efterlämnade är av sådan innebörd, att varje människa behöver det. Vad är detta för en himmelsk gåva? »*Frid.*» Och huru säger han om denna frid? Frid efterlämnar jag åt eder, min frid giver jag eder. Den frid som Jesus skänker oss är Guds egen frid, himmelsk frid. Om den stora gåvan få vi alla bedja. För den få vi öppna våra hjärtan och den kommer såsom en salig frukt av att våra hjärtan blivit Guds boning. När det stora sker, då kommer också Guds frid till oss såsom en salig ström från den himmelska världen. Ifrån det hjärta, som tagit emot Guds frid, har oron flytt sin kos och människan har vunnit trygghet och vila på den grund, som aldrig viker eller vacklar. Huru säger Jesus därför till sist i vår vers? »*Edert hjärta vare icke oroligt, ej heller försagt.*» En sådan ro och vila, som Guds frid skänker, den vill Jesus så gärna giva alla Sveriges söndagsskolbarn. Så knäppen då edra händer och bedjen med sångaren:

»*Giv mig den frid*, som flödar likt ett vatten,
Att livets öken blomstrar ljuv och blid;
Som skänker himmelskt ljus i sorgenatten
Och lär oss vänta än en liten tid!»

Minnesvers (Joh. 14: 1): *Edert hjärta vare icke oroligt, tron på Gud och tron på mig.*

J. B. Gauffin.

ANNONSER

En större ungdomskonferens anordnas i Göteborg instundande pingsthelg, i likhet med föregående år.

Ungdomsföreningar i Halland, Västergötland och Bohuslän uppmanas att utse och sända befullmäktigade ombud, då frågan om *bildandet af ett ungdomsförbund* här på västkusten kommer att diskuteras vid konferensen.

Konferensens märken, program och inträdeskort till konferensens möten och fester rekvireras mot 50 öre (i frimärken om så önskas) från konferensbyrån, Betlehemskyrkan, Göteborg. Logis anskaffas, så vidt möjligt, till dem, som före Kristi himmelsfärdsdag gjort anmälan därom.

De, som betingat sig logis, men sedan blivit förhindrade att komma, torde godhetsfullt meddela detta till byrån, att deras plats måtte få öfverlåtas på andra och vänner i Göteborg icke må behöva förgäves göra sig besvär.

Bestyrelsen.

Sommarkurs för predikanter anordnas i *Olofstorp* den 14—17 inst. juni med föredrag över skilda ämnen jämte diskussion. Varje kursdeltagare erlägger en avgift av 5 kr. för bekostande av föredragshållare m. m., och erhåller sedan allting fritt utom resan. De som önska deltaga anmäle sig före den 29 maj hos predikant J. Norberg, *Göteborg*. Antalet är begränsat, vadan de först anmälde ha företräde.

Kommitterade.

Värmlands Ansgariiförening håller sitt kvartalsmöte (endast uppbygelsemöte) i *Bengtsfors* onsdagen och torsdagen den 4 och 5 maj. Utförligt program i Ansgariiposten.

Ordföranden.

Järnvägsmännens missionsmöte hålles i Luleå den 16—18 juli. Program framdeles.

Mötesbestyrelsen.

Ungdomskonferens. Kristliga ungdomsföreningar inom Västergötlands missionsföreningars verksamhetsområde inbjudas att sända ombud till den konferens, som hålles i Immanuelskyrkan, Sköfde, lördagen och söndagen den 7 och 8 maj med början lördagen kl. 5 e. m. På söndagen hållas uppbyggelsemöten, då flere predikanter medverka. Ombud, som önska logi, skrive till järnhandlare Otto Ljugqvist, Sköfde.

Å kommitterades vägnar
Wilh. Gullberg.

Predikantmöte för andra distriktet anordnas i *Vapelnäs* den 19—22 instundande maj med början kl. 10 f. m. den första dagen. Predikanter och församlingstjänare inbjudas vänligen att närvara.

Anmälan om logis under mötet torde göras i god tid till pred. J. O. Häggström, Vapelnäs, *Svartvik*. Frågor insändas före den 8 maj, till undertecknad, adress Skönsberg, *Sundsvall*.

Aug. Johansson.

Söndagsskolmöte hålles i Ulfsby missionshus i Alster för 4 kretsar av Ansgariiföreningen sönd. den 8 maj. Söndagsskola hålles kl. 10 f. m., vidare under dagen föredrag och samtal om söndagsskolan jämte uppbygelse och ungdomsföredrag. Flera predikanter komma att deltaga jämte reseombud för söndagsskolan.

Enoch Olsson.

Söndagsskol- och ungdomsmöte hålles i *Vasakyrkan Kristianstad*, pingstdagarne med början pingstdagen kl. 9,30 f. m. och annandagen kl. 10 f. m.

Predikanter bliva: kandidat Axel Andersson, inspektör A. Berdén, skollärare J. A. Wallendorff, predikanterna E. Forsberg, A. Strömbäck och O. N. Thomson.

Annandagen anordnas *gemensam middag* för 50 öre. Anmälan om deltagande däri insändes före den 10 maj till pred. A. Strömbäck, Kristianstad. Tel. 1447. Vidare genom program.

Skånes kristl. ungdomskommitté.

Skånes kristliga ungdomsförbund har sin sedvanliga vårkonferens Kristi Himmelsfärdsdag den 5 msj i Betaniakapellet, Laboratoriigatan 4, Lund. Predikanter bliva: pred. O. Olofsson, Kristinehamn, hand. Axel Andersson, Lund, samt pred. C. D. Holmgren och E. Forsberg, Eslöf. Sång och musik! Alla välkomna!

Kommitterade.

Hudiksvalls Brödraförenings Ungdomsförening firar sitt *15:de årsmöte* den 5 maj uti Brödraföreningens kapell i Hudiksvall med början kl. 11,30 f. m, och fortsätter hela dagen efter rikt omväxlande program. Redaktör Marcelius från Gäfle väntas. Ungdom, såväl som äldre, från när och fjärran, kommen, hjälpen oss att tacka Herren för hans stora nåd!

A. B. U. F.

Svenska Missionsförbundets
konferens och årsmöte
hålles i Stockholm
den 2—5 juni 1910.

Tisdagen den 31 maj

håller styrelsen sitt sammanträde med början kl. 9 f. m.—3 e. m. och 5—9 e. m. i Immanuelskyrkan, Salen 1 tr.

Onsdagen den 1 juni

sammanträda distriktsföreståndarne tillsammans med styrelsen kl. 9 f. m. i samma lokal.

Samma dag granskas fullmakterna på Svenska Missionsförbundets Expedition.

Torsdagen den 2 juni

öppnas generalkonferensen i Betesdakyrkan, Floragatan 8, kl. 9 f. m. med ett kort föredrag av missionsföreståndaren, lektor P. Waldenström, varefter förhandlingarna börja och fortsätta på de tider, som av ombuden bestämmas.

Fredagen den 3 juni

fortsätta förhandlingarna på samma ställe med början kl. 9 f. m.

Lördagen den 4 juni

börjar det offentliga årsmötet i Immanuelskyrkan kl. 10 f. m. och fortsätter med missionsfest kl. 5 e. m.

Söndagen den 5 juni

fortsätter årsmötet med predikan i olika lokaler.

Fullständigt program införes längre fram.

Missionsskolan,

Svenska Missionsförbundets läroanstalt
på Lidingön,
börjar ett nytt läsår den 1 nästkommande september.

Ansökan om inträde skall insändas till skolans Rektor, N. Wikander, adr. Missionsskolan, ***Lidingö Villastad,*** *före den 1 juni och vara åtföljd av*

1:o) en kort och samvetsgrann, av den sökande själv skriven redogörelse för hans andliga livs uppkomst och utveckling;

2:o) intyg av en kristen församling, en missionsförening eller, där sådant icke kan anskaffas, av minst två kända personer,
  - *a) att den sökande är känd som en sann kristen, och*
  - *b) att han under någon tids predikoverksamhet ådagalagt, att han äger förutsättningar för att kunna utbildas till en duglig predikant eller missionär:*

3:o) bestyrkt avskrift av betyg, som visar, att han genomgått fullständig folkskolekurs eller, om sådant ej äges eller ej kan anskaffas,
  intyg av kompetent person, att han äger motsvarande kunskaper;

4:o) en förbindelse av en kristen församling, missionsförening eller enskild, godkänd person, att den ansvarar för hans underhåll vid skolan;

5:o) åldersbetyg från pastor i den församling, där han är kyrkskriven;

6:o) läkareintyg.

I regel intages ej någon, som är under 19 år.
I ansökan må tydlig adress uppgivas.

Skolstyrelsen.

Kurs
för
utbildning av församlingstjänarinnor
anordnas av
Svenska Missionsförbundet
på missionens vilohem i Rättvik
från den 15 sept. till den 20 dec. 1910.

Närmare upplysningar om kursens program och villkoren för inträde m. m. lämnas i prospekt, som tillhandahålles på Svenska Missionsförbundets expedition.

Anmälningar om deltagande skola vara insända till expeditionen före den 1 juni.

Missionsstyrelsen.

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, 1910.